

נועם שיח

מאת אב"ד סאנטוב שליט"א

דבי מלכא בגילופין - ו

ויקרא - זכור תשע"ט

מכון אפריון לשלמה

לייקווד תשע"ט

כל הזכויות שמורות

למכון אפריון לשלמה

להוצאת שיחות הרב שלמה זלמן פרידמן שליט"א

אב"ד סאנטוב - לייקווד

הרב פנחס בידרמן - הרב נתן נטע פרוש

9996551.z@gmail.com

לקבל גליונות, לנדב גליונות, ולהערות

נא לפנות להנ"ל

קונטרס זה נדבת

הנגיד החסיד המפואר

מו"ה יעקב דעלמאן הי"ו

אב"י בעיר לייקווד

לע"נ הרה"ק

מרן יהושע בן מרן צבי אלימלך זי"ע

מריבטיטש - בלאזוב

בעל "קרן ישועה"

יומא דהילולא י"ב אדר

דבי מלכא בגילופין - ו

פניני "נועם שיח" - בדרך צחות

איתא בחז"ל (מסכת שבת דף ל' ע"ב): דרבה מקמי דפתח להו לרבנן אמר מילתא דבדיחותא ובדחי רבנן¹.

וראה בפסיקתא דרב כהנא (פ"ב אות כ"ה), שבפנים הרבה נראה להם הקב"ה לישראל, ובפנים שוחקות לאגדה...

¹ וראה בפתיחה לספר "פני יהושע" עמ"ס כתובות, אמר המחבר, יען כי מצינו בדברי חכמינו ז"ל דגרסינן במסכת שבת פרק במה מדליקין (דף ל' ע"ב) רבה מקמי דפתח להו לרבנן אמר מילתא דבדיחותא ובדחי רבנן ולסוף יתיב באימתא ופתח בשמעתיה. ולעני"ד כמו זר נחשב לפרש דברים כפשטן שהיה אומר להם מילתא דבדיחותא ממש במילי דבדיחי דמלבד שהוא מוקצה מהדעת, אלא דבלא"ה לא יתכן לפרש כן דהא מייתי להא מילתא אהא דאמרינן לעיל מיניה שאין שכינה שורה לא מתוך שחוק ולא מתוך קלות ראש ולא מתוך שיחה ולא מתוך דברים בטלים אלא מתוך דבר שמחה של מצוה אמר רבי יהודה וכן לדבר הלכה ומקשינן עליה איני והאמר ר' גידל אמר רב כל ת"ח שיושב לפני רבו ואין שפתותיו נוטפות מר תכוונה כו' ומשני לא קשיא הא מקמי דליפתח הא לבתר דפתח כי הא דרבה מקמי דפתח כו' וא"כ משמע להדיא דמקמי דפתח הוא דקאמר רב יהודה וכן לדבר הלכה ופרש"י דצריך לפתוח במילי דבדיחותא ברישא וא"כ אי אפשר לפרש דהאי מילי דבדיחותא היינו מילי דבדיחי במילי דעלמא דהא אדרבה אמרינן להדיא בהיפוך שאין לפתוח בדבר הלכה מתוך אחד מכל אלו וכ"ש היכא דאיכא כולה לגרעותא.

אלא על כרחך צריכין אנו לפרש דהאי מילתא דבדיחותא צריך להיות בענין שמחה של מצוה דעליה קאי וא"כ יתכן לפרש באחד משני דרכים או שנאמר דהאי מילי דבדיחותא היינו ג"כ בדברי תורה שהיא שמחה של מצוה שמשמח הלב אלא שהיה אומר לתלמידיו אף שלא אליבא דהילכתא אלא כדי לחדד בו לתלמידים כדאשכחן להדיא בכמה דוכתי ברבה גופיה דאמרינן ורבה לחדודי לאביי הוא דעביד. וכל זה הוי מקמי דפתח בשמעתיה אבל לבתר דפתח הוי יתיב באימתא וקא מגמיר להו אגמורי לאסוקי שמעתא אליבא דהילכתא. או שנאמר דהני מילי דבדיחותא שהיא שמחה של מצוה היינו במילי דאגדתא שמשמח לבו של אדם שאגדה מושכת לבו של אדם לדברי תורה. עכ"ה"ק.

בפרשת המלך נאמר (דברים י"ז, י"ח): והיה כשבתו על כסא ממלכתו וכתב לו את משנה התורה הזאת. מיתאמרא משמיה דהרה"ק בעל "אמרי חיים" מוויז'ניץ זי"ע שפירש את הכתוב בדרך רמז, דהנה אמרו חז"ל (ראה מס' גיטין דף ס"ב ע"א) "מאן מלכי רבנן", והכתוב רומז לאלו התלמידי חכמים, "והיה כשבתו על כסא ממלכתו" – כשאתם יושבים על כסא המלוכה, לא יצאתם ידי חובתכם, אלא "וכתב לו את משנה התורה הזאת" – צריכים אתם גם לעסוק בתורה...

פעם אמר הרה"ג רבי חיים ויסוקר זצ"ל ראש ישיבת "בית התלמוד", על הא דאחז"ל (מס' עירובין דף נ"ד ע"א) "חש בראשו יעסוק בתורה" – מפני שכאשר הוא יתחיל ללמוד, יראה שאין לו ראש...

אדם אחד שלקח חתן לבתו, שפך את לבו והתאונן בפני הרה"ק בעל "פני מנחם" מגור זי"ע, שבעוד שקודם החתונה, הוא חשב שהוא לוקח חתן שהוא "רבי עקיבא איגר", ברם כעת, לאחר החתונה, הוא רואה שאין בו לא מיניה ולא מקצתיה, והחתן הוא עם הארץ גדול אשר אינו יודע בין ימינו לשמאלו, ויש לו מזה עגמת נפש גדולה מאוד.

אמר לו ה"פני מנחם", "עליך להודות לה'..." שאל האיש ברוב השתוממות "על מה אני צריך להודות? על זה שלקחתי חתן עם הארץ שאינו יודע ללמוד??" אמר לו ה"פני מנחם", "כשעשית את

השידוך הזה, לקחו ממך את ה"שכל" כדי שאכן תקח את החתן הזה לבתך, מפני שזה היה השידוך הראוי לבתך מן השמים, ברם תודה להשי"ת שלפחות כעת החזירו לך את השכל"...

ידוע שלאחר הסתלקותו של הגה"ק מוויזשניץ זי"ע, הכתירו שמונה אדמורי"ם – שבעה בנים ונכד אחד – ה"ה בנו בכורו של בן הרבי, הרה"צ רבי פנחס שלום זצ"ל אב"ד וויזשניץ-בארא פארק.

שמעתי ששאלו את הרה"ג ר' יעקב מילר שליט"א אב"ד יארמא – שהוא חסיד וויזשניץ – לאיזה חצר של שמונת האדמורי"ם הוא משתייך. והשיב ר' יעקב שהוא חסיד של האדמו"ר מוויזשניץ-בארא פארק, שכן מכל שמונת האדמורי"ם הוא הינו היחידי שהוא "בן אחר בן"...

שמעתי מאת הרב יוסף דוד בראך שליט"א מחשובי מתפללי בית מדרשינו – דהנה נאמר בברכת יעקב (בראשית מ"ח, ט"ז): וידגו לרוב בקרב הארץ. ויש לתמוה, למה המשילם דווקא ל"דגים"? ואולי י"ל, דהנה הדגים אינם מפריעים לשום אדם – ה"חיות", הם מפריעים לבני אדם, הם רודפים אחריהם ומצירים את צעדיהם, הם נושכים וכדומה – לא כן ה"דגים", הם לא מפריעים ורודפים שום אדם, וממילא אנו מבקשים, שהילדים שלנו יהיו משולים לדגים – ולא ירדפו את ההורים...

סיפר לי הרה"ג רבי דניאל גראס שליט"א רב וראש הכולל "נעימת החיים", שפעם הגיע אחד עם שאלה אל הגה"צ רבי אברהם חיים שפיצער זצ"ל אב"ד קהילת "אור החיים" בבארא פארק, והרב פתח את דלתו כשהוא לבוש עם כפה של שינה (שלאף קאפל), והיהודי השואל הביט על הרב בעיניים תמהות. כשהבחין הרב בהשתוממותו, אמר לו: אתה חושב ש"רב" אסור לו לישון?...?

בספר "ממשנתו של רבי גד'ל" (עמוד פ"ז) כתב: בקרבן פסח נאמר (שמות י"ב מ"ג) "כל בן נכר לא יאכל בו", וביארו חז"ל במכילתא ש"בן נכר" הכוונה ליהודי שנתנכרו מעשיו לאביו שבשמים שאסור לו להימנות על קרבן פסח, וכבר תמהו העולם על כך, שהרי שנינו (מסכת כריתות דף ו' ע"ב): כל תענית שאין בה מפושעי ישראל אינה תענית, ואף לענין ארבעת המינים אוגדים עם הלולב גם את הערבה שאין בה לא טעם ולא ריח לא תורה ולא מעשים טובים, ומדוע לא נקרב את מי שנתנכרו מעשיו לאביו שבשמים ונרשה לו לחזור בתשובה ולאכול מקרבן פסח.

ומשיבים על כך בדרך צחות – ושמעתי כך מהרבי ה"בית ישראל" זיע"א – כי ההבדל הוא רב, אם בא אותו פושע ומבקש להתעטף בטלית ולהניח תפילין ולהתפלל, שומה עלינו לקרבו שהרי מעשיו מוכיחים שנתעורר לתשובה, מה שאין כן אם הוא בא להתחיל בקרבן פסח, שאפשר שכל זה בא לו משום שעבר והריח ריח צלי בשר, אזי אז א"צ לקרבו...

פעם היה אחד שהסיע את הגרי"ש אלישיב זצ"ל לחתונה ברכבו, ובצאת הגרי"ש מרכבו, שאל אותו האיש הזה עד מתי הוא חושב להישאר בשמחת החתונה, השיב לו הגרי"ש ואמר "כשיעזר צילום"...

כתיב בקרא (במדבר כ"ט, ל"ה): ביום השמיני עצרת תהיה לכם. איתא ב"ליקוטי אמרי חיים": חז"ל אמרו (מס' סוטה דף ה' ע"א), שת"ח מותר שיהיה לו שמינית שבשמינית גאווה. וזהו "השמיני" – אפילו במדת הגאווה המותרת, "עצרת תהיה לכם" – גם בה תהיו עצורים, לא להשתמש בה יותר מדי...

ק"ז הגה"ק בעל "שערי תורה" זי"ע כתב (שערי תורה על סוגיות הש"ס בליקוטים): במדרש תנחומא (פרק י', א') הלכה בישראל וכו' שנאמר הטו אזנכם ולכו אלי שמעו ותחי נפשכם. אמר רבי חנינא בר פפא כל מי שמסיר אזנו משמוע תורה תפילתו נמאסת, שנאמר מסיר אזנו משמוע תורה גם תפילתו תועבה.

לכאורה קשה, מה חידש לנו רבי חנינא, הלא הכל כבר מפורש בפסוק שפיר, שהמסיר אזנו משמוע תורה תפילתו נמאסת. וי"ל בדרך צחות, דהנה לכאורה בשלמא מי שיכול להבין ד"ת ומסיר אזנו מלשמוע, אפשר להבין שגדול עונו, אבל מי שאינו יכול להבין, מה אנו מצפים ממנו לומר, והלא אינו מבין מה שהוא שומע, ובודאי שהוא יאמר "מאי אהני לן רבנן", אבל באמת אין זה נכון, כי הגם שהוא אינו מבין מה שהוא שומע, מ"מ הלא ישנה מצוה של תלמוד

תורה, ובכללה שישמע מה שהחכמים אומרים, והראיה, שבלשון הפסוק נאמר "גם תפילתו תועבה", ואי לא איירי רק בת"ח, הול"ל גם תורתו תועבה, אלא ודאי דמיירי במי שאינו בן תורה ואין לקנסו רק בתפילתו, והן הן דברי רחב"פ, כל מי שמסיר אזנו, כלומר אף מי שאין לו דעת בתורה, אזי תפילתו תועבה, וראיה מהפסוק שנקט לשון "תפילתו" וכנ"ל.

משולח ירושלמי אחד נסע למרחקים להתרים את העשירים, ונפגש באקראי (או בכוונה תחילה...) בעת תפילת שחרית עם נגיד אחד מפורסם, ונעמד להתפלל תפילת שמו"ע לצידו. כשהגיע לברכת "על הצדיקים", אמר בקול – כדי שהנגיד ישמע ויבין הרמז – "ותן שכר טוב" ... לרמז על השכר טוב שהוא מצפה ממנו, והנגיד אכן הבין מאוד טוב, והשיב לו באותו מטבע "ולירושלים עירך ברחמים תשוב"...

באחד מדרשותיו של המגיד מישרים הנודע הגה"צ רבי שלום שבדרון זצ"ל במקהלות עם, אמר לקהל השומעים, שפעם אחת אמר לו הגה"ק ה"חזון איש" זצ"ל, שלצורך דרשותיו המלהיבות את הלבבות ומחזקים לעבודת ה' אשר הוא מתבלם בסיפורי מעשיות, מותר לו לספר גם סיפורים שלא אירעו באמת...

אחד השומעים לא כבש את התפעלותו מה"היתר" המיוחד אותו קיבל, ושאל את ר' שלום בתמיה "וכי כך אמר לכם החזון"א???" ור' שלום השיב לו מיד "כן! כך אמר לי החזון"א, שאני

יכול לספר סיפורי מעשיות שאינם אמיתיים כלל!!" – ור' שלום המתין כמה רגעים, ומיד הוסיף ואמר "וזהו הסיפור הראשון"...

לאחר פטירתו של הגה"ק מוויזשניץ-מאנסי זי"ע, כשהכתירו שמונה אדמורי"ם בחצר הקודש וויזשניץ, התבטא הרה"ח הנעלה ר' גרשון ניימאן שליט"א גבאי ביהמ"ד דחסידים וויזשניץ-מאנסי ואמר ביטוי נפלא: עד עכשיו התפללנו בכוונה בברכת "רפאנו", מעתה אנו צריכים לכוין היטב בברכת "שים שלום"...

סיפר מחותני כ"ק גאב"ד בראד שליט"א, שבעת שלמד בישיבת "בית התלמוד" – מפאת היותה ישיבה ליטאית – לא ערכו שום מאורע מיוחדת לכבוד "ל"ג בעומר". אך הבחורים החסידיים המועטים שלמדו שם בישיבה, נפשם איוותה מאוד לעשות איזה דבר לכבוד היום הגדול, ומה עושים בכגון דא, ניגש איפוא אל ראש הישיבה הרה"ג רבי חיים ויסוקר זצ"ל, ושאל אותו "מה עשו בליטא ביום "ל"ג בעומר?", הסתכל עליו ראש הישיבה ואמר לו "מ'האט געציילט ספירה"...

אחד שאל את הגה"ק מסאטמאר זי"ע, מפני מה הוא נוהג שלאחר הדלקת נר חנוכה הוא עורך שולחן לחיים עם מזונות ומשקה, והשיב לו הרבי: בריש מסכת ביצה מובא מחלוקת בית

שמאי ובית הלל בדין ביצה שנולדה ביו"ט, בית שמאי אומרים ביצה שנולדה ביו"ט תאכל וב"ה אומרים לא תאכל, וברש"י ביאר על "לא תאכל" – מפרש בגמרא טעמא. ויש לתמוה למה לא כתב כן רש"י גם על "תאכל" – בגמרא מפרש, רואים מזה, שעל "תאכל" – על כך שאומרים לאכול – לא שואלים קושיות למה, אם יש קושיא, זה רק על מה שאומרים שלא לאכול...

מסופר על הגה"ק מסאטמאר זי"ע, שכשהיה צריך להיכנס לארצות הברית, נשאל על ידי הקונסול "מי מופיע על השטר של הדולר?", וכששאלו אותו, כמובן שהוא לא ידע, אך הוא בפקחותו אמר מיד להגבאי שיאמר לו להקונסול, שהוא [הרבי] – על שטר פחות ממאה דולר אינו מסתכל כלל, והלה נהנה ופטר אותו ונתן לו אשרת כניסה לארצות הברית...

סיפר הרה"צ מוויז'ניץ שליט"א – בנו הגדול של מרן האדמו"ר מוויז'ניץ שליט"א – על ישראל הדרתו בקרית וויז'ניץ בני ברק, שפעם אחת הלך מרן הגה"ק בעל "ברך משה" מסאטמאר זי"ע ברחוב, ופגש את הרב יעקב פלדמן שליט"א ראש הקהל וויז'ניץ בבארא פארק. ר' יעקב ניגש אל הרבי, והגבאי אמר להרבי "זהו נכדו של ר' געציל בערגער". כששמע הרבי את דבריו, התבטא כשבת שחוק על פיו ושאל "און א זון פון ר' חיים משה פלדמן איז עפעס שלעכט?"...

אל הגאון הצדיק רבי משה אריה פריינד זצ"ל גאב"ד העדה החרדית ניגש פעם אדם אחד, והתפאר בפניו שהוא טורח כל יום והולך מברית מילה לברית מילה, כי ידוע שההשתתפות בברית מילה היא סגולה לכפרת עוונות, ולכן הוא טורח כל כך כדי לזכות לכפרת עוונותיו. אמר לו רבי משה אריה: יש לי עצה עבורך לזכות לכפרת עוונות גם מבלי לטרוח לצאת מן הבית ולהסתובב כל היום ממקום למקום, אתה יכול להישאר בביתך ולעשות תשובה, כי תשובה היא סגולה לכפרת עוונות...

בחצר הקודש סאטמאר אמר פעם בדהן אחד: נס גדול אירע לנו ששם משפחתו של הרבי הינו "טייטלבוים", וכך, בעת משוש ושמחה אצל הרבי אפשר לצייר ציור גדול ונאה של דקל – טייטלבוים, שכן נתאר נא לעצמנו באם שם משפחתו של הרבי היתה למשל "כ"ץ" – מה היינו עושים...

אומרים בשם הרה"ק רבי פנחס מקוריץ זי"ע, שאל יבקש אדם "גדלות" יותר מדי. ופעם התפלל אחד שיזכה ל"רוח הקודש" – ותפילה עושה מחיצה – והשיג רק "רוח"...

אדם אחד שאל את הרה"ק רבי יודל'ע הורוויץ זי"ע מדז'יקוב אודות דרכו והנהגתו של הרה"ק מריבניץ זי"ע שכידוע עסק רבות

בתעניות וסיגופים, ושאל הלה את הרבי אם דרכו הוא מצד הקדושה, השיב לו רבי יודל'ע בחריפות ואמר לו "דאס וואס דו פרעסט און זויפסט (מה שאתה זולל וסובא) – על זה אתה לא מסתפק אם זה מצד הקדושה או להיפך, רק מה שהוא צם ומסתגף – על זה יש לך ספיקות אם זה מצד הקדושה"...

אחד שמתפלל בנוסח אשכנז התרגז על חברו שאמר בטעות בעת אמירת קדיש "ויצמח פורקניה ויקרב משיחיה", נענה לעומתו חסיד אחד ואמר לו בבדיחותא: ויצמח פורקניה איננה קללה...

מספרים שאדם אחד נכנס אצל מרן הגאון האדיר רבי חיים קניבסקי שליט"א לבקש ברכה, היהודי היה לבוש בלבוש שונה מכל הנכנסים שם – רחוק מלהיקרא "היימיש" – בלא כובע וחליפה, חולצה צבעונית עם שרוולים קצרים, ורבי חיים לא התייחס אליו, כשראה היהודי שהגר"ח אינו מתייחס אליו, ניסה שוב לבקש ברכה, אך רבי חיים אינו מתייחס אליו כלל, נכדו של הגר"ח שעמד שם הבין מיד את סיבת הדבר, והוריד את חליפתו והלבישה להיהודי הזה, ומיד הרים הגר"ח את עיניו ובירכו בברכה והצלחה, ואז הסתובב הגר"ח ופנה לנכדו ואמר לו שיאמר להיהודי שהברכה תחול עליו כל זמן שיהא לבוש עם החליפה...

מיתאמרא משמיה דהרה"ק הרבי רבי בונם מפשיסחא זי"ע, דהנה ידוע שבכל דבר יש "דין" ויש "לפנים משורת הדין", וממילא כשנאמר בפסוק (ויקרא כ"ה, י"ז): ולא תונו איש את עמיתו – שאסור לאנות את השני, זהו ה"דין", ומידת ה"לפנים משורת הדין" הוא, שלא יאנה האדם את עצמו – "אז מ'זאל זיך אליין נישט אפנארן"...

כתיב בקרא (שמות ל"ה, כ"ט): כל איש ואשה אשר נדב לבם וגו' הביאו בני ישראל נדבה לה'. ואיתא בספה"ק "מקור ברוך": "י"ל בדרך צחות, שנדבתם היתה בזה שהביאו את "בני ישראל" – היינו בניהם הרכים והקטנים – נדבה להשי"ת, כלומר, שחנכו את בני ישראל ברוח ישראל סבא, לה' ולתורתו, ובהביאם למשה רבינו שילמדם תורה ויראת ה', היא הנדבה החשובה ביותר למשכן ה'..."

מסירות בלי להסיח את הדעת

סיפר אדם ששהה כמה שבועות בבית חולים גדול באמריקה [MAYO CLINIC] לצורך ניתוח קשה שהיה צריך לעבור. במהלך תקופה זו הוא הבחין בדבר מעניין, מעולם לא ראה איש מצוות בית החולים מדבר בפלאפון בעת העבודה. בתחילה חשב שאך מקרה הוא, והחליט לבדוק את העניין. ואכן כאשר חשב בראשונה, כך מצא. הוא לא ראה אפילו מקרה אחד שבו אדם מהצוות מדבר בפלאפון. מרוב סקרנותו, ניגש לאחד מאנשי בית החולים, ושאל אותו לפשר הדבר החרג, שאנשי הצוות אינם מדברים בפלאפון בין כותלי בית החולים. השיב לו האיש, כי כך קבלו עליהם כל העובדים כאן בבית החולים, ובתוכם גם כל הרופאים. כדי שנוכל לטפל ולהיות מסורים על הצד היותר טוב אל הפציינטיים השוהים בבית החולים אין אנו מכניסים כלל את הפלאפון לבין כותלי בית החולים.

מוסיף המספר ואומר בעת שהתבוננתי בדבר חרדה אחזתני. אם בנוגע לבשר ודם שומרים כל כך שיהיו מסורים אליו בכל תוקף, מה נענה אנו בנוגע לתפילה שמתפללים אל הקב"ה בכבודו ובעצמו. ומאז הוא החליט שלא להכניס את הפלאפון כלל בין כותלי בית המדרש.

נועם שיח, אפריון לשלמה

שאלתי את מרן רבי חיים קניבסקי אם אוכל לקבל ממנו את הגארט'ל שלו, ואתן לו את הגארט'ל שלי תחתיו. רבי חיים לקח מידי את הגארט'ל שנתתי לו, אמר לי: "יישר כח", והגביה אותו למעלה. אח"כ שאלני: "אה, אתם רוצים את הגארט'ל שלי?" - הרים את הגארט'ל שנתתי לו, ואמר לי: "זהו שלי - הנה קחו את זה במתנה..."

פנינים וסיפורים מהגאון רבי שלמה זלמן פרידמן שליט"א
 אב"ד סאנטוב לייקווד

זקנותו, כשהוא אדמו"ר גדול ומפורסם בכל רחבי תבל, וכבר תש כוחו, אין לו אלא גבאי אחד? השיב הרבי: כשהייתי צעיר, היה לי הרבה כח ויכולתי לשרת שלשה אנשים, לעת זקנה בקושי אני מסוגל לשרת אחד...

פעם לפני יום הכיפורים, נכנסתי אצל מרן הגאון האדיר רבי חיים קניבסקי שליט"א לקבל את ברכתו לקראת השנה החדשה, ובאותה עת נכנס גם אחד מאנשי שלומו של מרן הגר"ח שליט"א, ואמר הלה להגר"ח שיש לו בשורה טובה לבשר להרב, שהוא נתקבל לשמש כשליח ציבור בבית

איתא בחז"ל (מסכת שבת דף ל' ע"ב): דרבה מקמי דפתח להו רבנן אמר מילתא דבדיחותא ובדחי רבנן.

וראה בפתיחה לספר "פני יהושע" עמ"ס כתובות, או שנאמר דהני מילי דבדיחותא שהיא שמחה של מצוה היינו במילי דאגדתא שמשמח לבו של אדם שאגדה מושכת לבו של אדם לדברי תורה, עכ"ל"ק.

שאלו את הרה"ק המהרי"ד מבעלזא זצ"ל: מדוע בצעירותו היו לו שלשה גבאים, ועכשיו לעת

אני הנני גר בבני ברק, וכמה רחובות לידי יש לי אח שהוא נקרא "וויז'ניצער רבי", והכל בסדר...

מספרים שהיה אדם אחד שהיתה לו דירה להשכיר, ורצה להשכירו דוקא לזוג בלי ילדים, כדי שלא יהיה שם רעש גדול כל היום וכל הלילה, ואכן, לאחר זמן מצא כזה בן אדם שאמר שאין לו ילדים, והוא רוצה לשכור את הדירה.

ביום המיועד, מגיע משאית עם בני המשפחה וחבילותיהם, היהודי הזה יורד עם משפחה גדולה בלעה"ר, שהתחילו לסדר את הדירה, והיה בלגן גדול מאוד ורעש איום ונורא... בעל הדירה שומע את הרעש, והבין מיד שנפל כאן עם איזה אדם שקרן- הוא עולה אליו ומתחיל לצעוק עליו "למה אמרת לי שאין לך ילדים!?" אמר לו הלה בניחותא "אלו הם ילדים?? הלא הם חיות!!"

מדרש גדול ביוה"כ, והוא מבקש מהרב ברכה שיהיה המינוי בהצלחה גדולה.
שאל אותו הגר"ח אם הולכים לשלם לו עבור החזנות, השיב הלה בחיוב, שאכן הם הולכים לשלם לו על כך. כששמע הגר"ח את דבריו, הגיב כשבת שחוק על פניו "אם כן, הרי זה כבר בהצלחה..."

סיפר לי הגה"צ רבי מתתיהו סלומון שליט"א משגיח דיישבת לייקווד, דכאשר המושגיח הקודם הגה"צ רבי נתן ווכטפויגל זצ"ל הגיע לימי הזקנה, ביקש ממנו רבי נתן שיעקור את דירתו מגייטסהד עיר מושבו, ויקבע דירתו בלייקווד, כדי שיוכל לעמוד לימינו ולעזור לו בתפקיד ההשגחה, ולאחר מאה ועשרים שלו, יקח את התפקיד ממנו להיות הוא משגיח בישיבה.

כשהגיע רבי מתתיהו ללייקווד, שאל את רבי נתן "ילמדנו רבינו, מה צריך משגיח לעשות?" אמר לו רבי נתן שיבוא למחרת בשעה מסוימת לביתו ושם ילמדנו.

למחרת בשעה היעודה הגיע רבי מתתיהו לביתו של רבי נתן, ואז נשמעה לפתע נקישה על הדלת, ושם ניצב אב ובנו בן השלש, שהגיעו אליו שיגזוז משיער הילד. רבי נתן לקח מספריים וגזז קצת משערות הילד, ובירך את האב ובנו ופטרו לשלום. לאחר שפנו האורחים והלכו לדרכם, נפנה רבי נתן לרבי מתתיהו ואמר לו "עכשיו ראית מה המשגיח צריך לעשות!?"

של הרה"ק רבי יענקעל'ה מפשעווארסק זי"ע, ותמה לפניו "למה אצל החסידים לא מקפידים על 'שמירת הלשון', והם מדברים לשון הרע כל היום וכל הלילה". ענה לו הרה"ק "אף פעם בחיים שלי לא שמעתי 'לשון הרע' כל כך גדול כזה..."

קול חתן וקול כלה

...עוד ישמע בהרי יהודה ובחוצות ירושלים קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול כלה, ולכאורה מה הכוונה "קול חתן וקול כלה" - וכי יש להם לחתן ולכלה קול אחר מאשר לפני היותם חתן וכלה. אלא - לפעמים החתן תיכף אחרי החתונה, כאשר יארע לו שהוא חוזר לביתו מהכולל קצת באיחור - הוא מתנצל בפני אשתו ואומר "סליחה שאיחרתי קצת, פשוט האריכו בלימוד בכולל"... ואשתו אומרת "לא נורא העיקר שחזרת כבר, ובין כך ארוחת הערב עדיין לא מוכנה, ואין לך מה להתנצל"... ושוב עונה האברך, "זה בסדר - מתני שהאוכל יהא מוכן אשמח בזה"...

הוא מחכה ומחכה עד שסבלנותו כבר פוקעת, וכאשר התבשיל כבר מוכן, והוא מתיישב ומתחיל לאכול, הוא מצפה שהמאכל יהיה מתובל יפה יפה- אך אבוי - הוא מעווה את פיו ואינו יודע מה לעשות - יש בתוכו מלח עד אין סוף והיא שואלת "האם האוכל שלי טוב?" והוא משיב "זה אחד מהטובים שטעמתי!" ושוב שואלת "האם האוכל שלי כמו של אמך?" והוא אומר "מעולם לא עשתה אמי אוכל כזה..."

מספרים שאדמו"ר אחד מחוץ לארץ (השם שמוזר במערכת), נכנס אל מרן האדמו"ר מוויז'ניץ שליט"א - על ישראל הדרתו בקרית וויז'ניץ בני ברק, והתאונן לפניו, שיש אחד שפתח לעצמו "חסידות" והוא קורא את שם החסידות בדיק כשם של החסידות שלו, והדבר מפריע לו מאוד.

שאל אותו הרבי: איפה אתה גר? והשיב הלה שהוא גר בעיר פלוני, ושוב שאל הרבי: והיכן גר הרבי החדש? השיב לו שהרבי החדש יושב בעיר אחרת. אמר לו הרבי מוויז'ניץ שליט"א: אתה יושב בעיר אחת, והשני יושב בעיר אחרת - רחוק ממך - ואתה מפחד ממנו?! - אני הנני גר בבני ברק, וכמה רחובות לידי יש לי אח שהוא נקרא "וויז'ניצער רבי", והכל בסדר...

מסופר שמוכר ספרים אחד הסתובב מבית לבית למכור ספרים, וכאשר הגיע לבית אחד, הציע לבעל הבית לקנות את הספר "חפץ חיים" על הלכות לשון הרע.

השיב לו בעל הבית מינייה וביה: אצלי אין הספר נחוץ, שכן בביתי אין מדברים כלל לשון הרע, אמנם הנני מציע לך, שתעלה אל השכן שגר למעלה, שם מדברים כל היום לשון הרע...

פעם הגיע אחד מגדולי ראשי הישיבות למעונו

הגאון רבי חיים שליט"א לקח מידי את הגארט'ל שנתתי לו, ושאל אותי "זה בשבילי?" אמרתי לו שכן, ואמר לי "ישר כח", והגביה אותו למעלה, ואח"כ הניח אותו על שולחנו בין חפציו.

אח"כ בירך אותי הגר"ח בברכות לרוב ברוב חיבה. כשראני שאני עדיין עומד שם, שאלני, "אה, אתם רוצים את הגארט'ל שלי?" - והרים את הגארט'ל שנתתי לו, ואמר לי "זהו שלי- הנה קחו את זה במתנה..."

לאחר זמן שלחתי מכתב להגאון רבי חיים שליט"א ושאלתי אם הענין המבואר בירושלמי הוא דווקא בחפץ שהשתמש בו הצדיק או לא - וכתב לי שיתכן שגם אם לא השתמש בו, ורק היה שייך לו, אז גם יש בו הסגולה...

(מתוך 'נוגים שיח')

אח"כ כשעובר עוד זמן, והם נעשים יותר "היימיש"- הוא מגיע הביתה ושוב באיחור כדרכו, והיא שואלת אותו "מה קרה"- למה מאוחר- כזה שלימזל אתה- כל פעם אתה מאחר?!... והוא עונה בכעס "בשביל מה אני צריך להתאמץ להגיע הביתה בזמן - בשביל האוכל שאת מכינה בלי טעם ובלי ריח?!"... והיא עונה לעומתו "כך אתה אומר על האוכל שעבדתי קשה והכנתי את זה?!"... עד שידיים מורמות, והסירים מתחילים לנוע מהכא להתם ומהתם להכא...

ולכן אומרים "קול חתן וקול כלה"- שאותו קול שהיה אחרי החתונה של החתן והכלה- כזה קול ישאר בין שניהם כל ימי חייהם - אותו קול עדין ויפה וסולח ישאר תמיד בלי שום בעיות....

פעם אחת כשהייתי בבני ברק, נכנסתי אצל מרן הגאון האדיר רבי חיים קניבסקי שליט"א, להתברך ולהשתעשע עמו בדברי תורה. הגר"ח אמר שהוא כבר ראה כמה גליונות מגליוני "נוגים שיח", וגם ראה שם את הסיפורים על אביו מרן הגה"ק הסטייפלר ז"ע, ונהנה מאוד, ובירך אותי בחמימות גדולה.

בטרם צאתי, שאלתי אם אוכל לקבל ממנו את הגארט'ל שלו (כידוע שהגר"ח מתפלל עם גארט'ל), ואתן לו את הגארט'ל שלי תחתיו (ובדרך אגב, פעם שאלו את הגר"ח אם יש ענין ללבוש חפץ של צדיק, ואם יש לזה מקור - והשיב דיש מקור לזה בירושלמי (מס' נדרים פ"ט, ה"א) מהא דמקלו של רבי מאיר היתה בידי עיי"ש)

**קיום א יאר אדורכגעלאפן פון ווען עס האט זיך פארלאשן די הייליגע ליכט
וואס האט אויפיל יארן אוי העליש באלאטן אונזער טאטא
און מען האלט שוין ביים ערשטן יארצייט פון
כ"ק אדמו"ר הגה"ק מוויזניץ זצוק"ל
דערציילט דורך הרה"ר ר' שלמה זלמן פרידמאן שליט"א אב"ד סאטנא לעיקוואד,
אין זיינע הערליכע דייכע קונטרסים "נועם שיה" ותשוה"ל**

ס'איז געווען א איד א גביר וועלכער האט ארגאנאזירט א מסיבה ביי זיך אין שטוב בהשתתפות פון רבי'ן, און ער האט דארט געלאדענט זיינע פריינט, גרויסע גבירים און פילאנטראפן וועלכע זאלן ביישטייערן גאר גרויסע סכומים.

איינס פון די צימערן אין שטוב איז געווען אפען, דער רבי האט באמערקט אז ס'איז דארט פארהאן א טעלעוויזיע ר"ל. באלד האט דער רבי זיך אויפגעשטעלט און געזאגט פארן גביר אז ער גייט אוועק פון דא, און ער וויל נישט נהנה זיין פון א שטוב וואו עס איז פארהאן אזא סמאע"ל כלי.

דער עושר האט מפציר געווען דעם רבי'ן ער זאל בלייבן, און האט מבטיח געווען אז ער וועט דאס ארויסקויפן פון שטוב. דער רבי האט אים געזאגט, "דאס וועסטו טאן הינט, און וואס וועט זיין מארגן?"

דער רבי האט באלד פארלאזט יענעם שטוב, און מוותר געווען אויף די סכומים אדירים וואס מען האט דארט געשאפן פאר אים.

ס'האט מיר דערציילט הרה"ג רבי בנימין פלישער שליט"א מר"ץ וויזשניץ ב"פ, אז מיט יארן פריער האט ער געטראפן הרה"ח ר' דוד צבי ניומאן מעיר הבירה וויען, וועלכער האט אים דערציילט א סיפור נפלא: איך האב אמאל געפרעגט כ"ק גאב"ד ערליי זצ"ל, צו ער האט עפעס שייכות מיטן וויזניצער רבי'ן? האט ער גענטפערט, "איך האב נישט קיין ספעציעלע שייכות, אבער איך ווייס אז ער איז אן אדם גדול", ווען איך האב אים געפרעגט פון וואו ער ווייסט דאס, האט מיר מיין רבי געזאגט, איך וועל דיר דערציילן עפעס וואס מיט דעם וועסטו פארשטיין, און ער האט מיר פארציילט:

ווען דער סקווערער רבי זי"ע איז געקומען קיין ארץ ישראל, בין איך געפארן צום לופטפילד אים מקבל פנים ויין. דארט האב איך געטראפן דעם אמרי חיים מוויזשניץ זי"ע, וועלכער איז אויך געקומען מקבל פנים זיין זיין מחותן דעם סקווערער רבי'ן.

ווען די צוויי מחותנים האבן זיך געטראפן, און זיך שלום געגעבן, האט דער אמרי חיים געפרעגט דעם סקווערער רבי'ן, "וואס מאכט מיין מאטעלע" האט דער סקווערער רבי גענטפערט "מיין מאטעלע" דער אמרי חיים האט אבער געזאגט "מיין מאטעלע", און דער סקווערער רבי האט ווידעראמאל געזאגט "מיין מאטעלע"...

האט דער ערלויכער רב אויסגעפירט: אויב אזעלכע צוויי אידן קריגן זיך איבער דעם מאטעלע, איז א סימן אז ער איז א גרויסער איד...

הרב ציון עבאדי הי"ו, א באקאנטער מוכה הרבים אין לעיקוואד, האט מיר דערציילט א סיפור נפלא וואס ער האט געהערט פון דעם בעל העובדא בעצמו: ס'איז געווען א איד וועלכער האט געהאט חשק אז זעהן דעם זקן האדמו"ר"ם, איז ער געפארן קיין מאנסי צו זען דעם רבי'ן. אין יענעם טאג איז צופעליג פארגעקומען א חתונה ביי איינעם פון דעם רבי'נס אייניקלעך, דער ציבור איז דורכגעגאנגען צו וואונטשן לחיים פארן רבי'ן, אויך דער איד האט זיך געשטעלט אין די רייע.

דאס איז באקאנט, אז די לעצטע יארן האט דער רבי כמעט נישט געזען ל"ע, און דערפאר האט ער נישט געזען ווער עס שטייט פאר אים. אלע זענען דורכגעגאנגען און געזאגט "לחיים", און דער רבי האט געענטפערט.

דערציילט דער איד, אז ווען ער איז דורכגעגאנגען ביים רבי'ן, האט דער רבי זיך צוגעבוהן און געקושט זיין האנט... דאס איז געווען א גרויס וואונדער, באלד זענען צוגעקומען די חסידים און זיי האבן אים אויסגעפרעגט וואספארא זכות ער האט, צו ער האט היינט געטאן עפעס א ספעציעלן רב טוב:

יענער האט געקלערט און דאן האט ער געזאגט אזוי: לצורך פרנסה ארבייט איך אויף א קאמפיוטער מיט אינטערנעט, און פונקט היינט האב איך געכאפט א התעוררות, און ארויפגעשטעלט אן אויסגעהאלטענעם פילטער אויפ'ן אינטערנעט!

הרה"ח ר' משה גאדלמאן שליט"א האט די זכי פאר לאנגע יארן צוגעשטעלט פרישטיג, איינמאל האבן געוויסע אינגעלייט געוואלט ארויסברענגן א הכרת הטוב צו אים האבן זיי געהאנגן גרויסע פלאקאטען מיט א דאנק פאר זיין איבערגעגעבענעס, מיטאמאל איז דער רבי אריינגעקומען אין בהמ"ד און ער זעהט די צעטליך, האט דער רבי צוגערופן ר' משה, און ער פרעגט אים פארוואונדערט: דו זעסט וואס מען האט געשריבן פאר דיר? מען האט געהאנגן גרויסע צעטליך מיט דיין נאמען און דיר אויסגעלייבט, דאס איז דאך זייער א מייאס'ע זאך, וויאזוי לאזטו דאס צו?!

עס האט מיר דערציילט מיין זון אז ער איז לעצטענס אריין צום רבי'ן צוזאמען מיט א קבוצה בחורים פון ישיבת מאור יצחק און איבערגעגעבן די 'שעות צעטליך', אינצווישן האט איינער פון די בחורים געבעטן א ברכה פאר העלחה בתורה ויר"ט, האט דער רבי זיך אנגערופן "איך דארף אויך א ברכה פאר תורה און יראת שמים"...

צונויטן די בחורים איז געווען איין בחור מיט גאר אסאך שעות רצופות, האט אים דער רבי געגעבן א ליבליכן פעטשל אין פנים, און דער רבי האט זיך אנגערופן מיט א שמייכל "אבער געב נישט צוריק" ביים ארויסגיין האט דער רבי זיך באדאנקט און זיי געזאגט "עק האבן מיר ממש מחי' געווען!"

והיו כאלה שהיו בגילופין...

כידוע שכ"ק אדמו"ר מראחמיסטריווקא-ארה"ב שליט"א נוהג ללבוש גרביים שחורות [שווארצע זאקן] בימות החול, וגם בשבתות וימים טובים, חוץ מ"ר"ה ויזה"כ, שאז לובש גרביים לבנות [ווייסע זאקן]. פעם אחת נכנס הרבי לביהמ"ד למחרת יזה"כ בבוקר כשהוא לובש גרביים לבנות, והדבר היה לפלא גדול אצל חסידיו, שהרי כאמור מעולם לא לבש גרביים לבנות ביום רגיל, והיו כאלה שהיו בגילופין ושמוחו, וסוף כל סוף הגיע הזמן שהרבי מתחיל עם "רבי'שע זאכן", ומעתה הוא ילבש ווייסע זאקן גם בימות החול. לאחר התפילה שאל אחד מבניו של הרבי את אביו על כך, והשיב לו הרבי בפשטות, שאתמול בערב הוא לא הכין לעצמו את הגרביים השחורות ללבשם בבוקר, וכעת בבוקר כשרצה ללבושם כדי ללכת להתפלל, הבחין שהגרביים מונחות בחדר שהרבנית שתחי' ישנה שם, וחשש שמא יעורר אותה משנתה ע"ז שהיך את הגרביים, ולכן לבש את הגרביים הלבנות שלבשם אתמול ביה"כ...

לפני שנים, בעת שהיה לכ"ק מרן האדמו"ר מראחמיסטריווקא-ארה"ב שליט"א ביהמ"ד בתוך ביתו, היה נוהג איזה בחור להיכנס כל שבוע בזמן הדלקת נרות בערב שבת קודש, לקחת את הנרות שהדליקה הרבנית, ולהורידם לבית המדרש, כדי שיהיו דולקים שם בעת עריכת השולחן של הרבי. מספר הרה"ח ר' הלל וויינבערגער שליט"א, שפעם בא אחד מאחיו להוריד את הנרות, והרבי היה עדיין למעלה בבית, וראה איך שהבחור מגיע ולוקח את הנרות, ובאמצע תוך כדי הילוכו, נפל אחד הנרות וכבה הנו, והרבי, מיד בראותו זאת, הסתלק משם תיכף ומיד, כדי שהבחור לא יראה אותו שם ויתבייש ממנו...

עוד סיפר הנ"ל, שלקראת מעמד "הנחת אבן הפינה" לביהמ"ד החדש של חסידיו ראחמיסטריווקא בבארא פארק, נכנסו הרבה אנשים אצל הרבי שליט"א, ונדבו נתינות חשובות, והרבי קיבל את הנדבות ומסרם לבניו. מספר ר' הלל, שבאותה תקופה הוא היה עדיין בחור, והוא עם עוד בחור קבלו על עצמם שלכבוד ההנחת אבן הפינה הם ילמדו סכום מסויים של שעות רצופות. נכנסו שניהם אל הרבי וחתמו ביחד על פתק שהם מתחייבים ומקבלים על עצמם ללמוד כך וכך שעות רצופות לכבוד שמחת "הנחת אבן הפינה", ומסרו את הפתק להרבי, והרבי נתרגש עד למאוד. הרבי אמר להם כששמחה גדולה על פניו "זהו האבן הפינה האמיתית", ואמר להם שיחה שלימה בדברי חיזוק, והודה להם מאוד על מה שעשו. לאחר זמן, קרא הרבי אליו את בניו, ואמר להם "היום קיבלתי נתינה מאוד חשובה", והבנים חשבו שבדואי קיבל הרבי איזה סכום עצום עד למאוד, אך לפליאתם הגדולה, הוציא הרבי את הפתק מכיסו והראה להם באמרו בשמחה גדולה "הביטו וראו מה שקיבלתי היום..."

בשנה אחת בעת אפיית המצות בערב פסח אצל כ"ק מרן האדמו"ר מראחמיסטריווקא-ארה"ב שליט"א, נחלש הרבי מאוד, ולא היה לו כח להמשיך לרדד את המצות כדרכו, ולכן התיישב באמצע והסתכל איך שהחסידים עובדים. לפתע ניגש אל הרבי החסיד הישיש ר' יהושע יאקאבאוויטש שליט"א, מהמקורבים הגדולים של הרבי (שי"א שהוא כבר בן מאה בלעה"ר, והוא במלוא תקופו ועוזו לאויט"א), ואמר לרבי "אני יותר מבוגר מהרבי ואני כן עובד עם המצות ומרדדם..." למחרת, ביום טוב של פסח, ניגש הרבי אל התיבה לתפילת הלל, למרות חולשתו. לאחר התפילה אמר לאחד ממקורביו "באמת הייתי מאוד חלש, ולא היה בכוחי לגשת להלל, ברם אתמול בעת אפיית המצות קיבלתי כזה 'פסק' מר' יהושע, ויראתי לקבל עוד 'פסק'..."

